"मीठे बच्चे– भोलानाथ बाबा एक हुनुहुन्छ जसले तिम्रो झोली ज्ञान रत्नले भर्नुहुन्छ, उहाँ नै कल्प वृक्षको बीजरूप हुनुहुन्छ, उहाँको तुलना अरू कसै सँग गर्न सकिँदैन।"

प्रश्नः– धेरै बच्चाहरूले बाबालाई पनि ठग्ने कोसिस गर्छन्– कसरी र किन?

उत्तरः– बाबालाई यथार्थ नचिनेका कारण भूल गरेर पनि लुकाउँछन्, सत्य बताउँदैनन्, सभामा लुकेर बस्छन्। उनीहरूलाई थाहा नै छैन– धर्मराज बाबाले सबैथोक जान्नुहुन्छ भनेर। सत्य बाबालाई सत्य सुनाउनु– यो पनि सजाय कम गर्ने युक्ति हो।

गीतः– भोलेनाथ से निराला...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई थाहा छ– भोलानाथ सदा शिवलाई भनिन्छ। शिव भोला भण्डारी। शंकरलाई भोलानाथ भनिँदैन। न अरू कसैलाई ज्ञानसागर भन्न सकिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म नै आएर बच्चाहरूलाई आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाउँछु। त्यसैले एकै ज्ञानका सागर हुनुभयो, न शंकर, न अव्यक्त ब्रह्मा भए। अव्यक्त ब्रह्मा त सूक्ष्मवतनमा रहनुहुन्छ। धेरै यो कुरामा अलमलिन्छन्– दादालाई भगवान् ब्रह्मा किन भन्छन्? तर अव्यक्त ब्रह्मालाई पनि भगवान् भन्न सकिँदैन। अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ– म नै तिम्रो पारलौकिक पिता हुँ। परलोक न स्वर्गलाई, न नर्कलाई भनिन्छ। परलोक हो सबै भन्दा परको लोक, जहाँ आत्माहरू निवास गर्छन्। त्यसैले उहाँलाई भनिन्छ परमप्रिय पारलौकिक परमपिता किनकि उहाँ परलोकमा रहनुहुन्छ। भक्ति मार्गकाले पनि प्रार्थना गर्दा आँखा माथि अवश्य जान्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ– म सारा कल्पवृक्षको बीजरूप हुँ। एक शिव सिवाय कसैलाई पनि रचनाकार भन्न सकिँदैन। उहाँ नै एक रचनाकार हुनुहुन्छ बाँकी सबै उहाँका रचना हुन्। अहिले रचनाकारले नै रचनालाई वर्सा दिनुहुन्छ। सबैले भन्छन्– हामीलाई ईश्वरले अथवा खुदाले पैदा गर्नु भएको हो। त्यसैले उहाँ एक ईश्वरलाई सबैले पिता भन्छन्। गान्धीलाई त पिता भनिँदैन। बेहदका रचयिता बाबा एक नै हुनुहुन्छ। उहाँले नै सम्झाउनुहुन्छ– म तिम्रो पारलौकिक परमपिता हुँ। बाँकी आत्माहरू त सबै उस्तै छन्, कोही सानो ठूलो हुँदैन। जसरी ज्ञान सूर्य, ज्ञान चन्द्रमा, ज्ञान सितारा भनिन्छ... ती सूर्य, चन्द्रमाको आकार त फरक छ तर आत्माहरूको आकार उत्रै हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म कुनै आकारमा ठूलो छैन तर परमधामको निवासी हुँ त्यसैले मलाई परमआत्मा भनिन्छ। परमात्मामा नै सारा ज्ञान छ। उहाँ भन्नुहुन्छ– जसरी म अशरीरी छु त्यस्तै आत्माहरू पनि केही समय परमधाममा अशरीरी रहन्छन्। बाँकी स्टेजमा धेरै समय रहन्छन्। त्यसैले जसरी तिमी आत्मा तारा जस्तै छौ त्यस्तै म पनि छु। यदि म ठूलो हुन्थें भने यस शरीरमा फिट हुँदैनथें। जसरी अरू सबै आत्माहरू पार्ट खेल्न आउँछन्, त्यसैगरी म पनि आउँछु। बाबाको भक्तिमार्ग देखि पार्ट सुरु हुन्छ। सत्ययुग त्रेतामा त पार्ट नै छैन। अहिले स्वयं आएर हामीलाई पूरा वर्सा दिनुहुन्छ। आफू भन्दा पनि दुई तह माथि लैजानुहुन्छ। हामीलाई ब्रह्माण्ड र सृष्टि दुवैको मालिक बनाउनुहुन्छ। यो त हरेक पिताको कर्तव्य हुन्छ बच्चाहरूलाई लायक बनाउनु। कति सेवा गर्छन्। कसैका ७ बच्चाहरू हुन्छन्– कोही डक्टर, इन्जीनियर, वकिल बने भने पिता मक्ख पर्छन्। मानिसले पनि उनको सराहना गर्छन्, भन्छन्– पिताले सबै बच्चाहरूलाई पढाएर लायक

बनाएका छन्। तर सबै उस्तै त बन्दैनन्। कोही के बन्छन्, कोही के। त्यस्तै बाबा भन्नुहुन्छ मैले तिमीलाई कति लायक बनाउँछु। यहाँ बाबालाई हेर कस्तो हुनुहुन्छ! उहाँको स्थूल नाम रूप केही छैन। अर्काको तनमा प्रवेश गरेर पढाउनुहुन्छ। यो हूबहू कल्प पहिलाको पाठशाला हो, त्यसैले अवश्य गीताका भगवान्ले गीता पाठशाला बनाउनु भएको छ। जहाँ सबैलाई ज्ञान घाँस, ज्ञान अमृत ख्वाउनु भएको छ। कोही भन्छन् कृष्णको गौशाला, कोही भन्छन् ब्रह्माको। तर शिवबाबाको शरीर नभएको कारणले ब्रह्मा सँग जोडिदिएका हुन्। बाँकी कृष्णलाई त गाई पाल्ने आवश्यकता छैन। कृष्णलाई पतित-पावन भनिँदैन। गान्धीले पनि गीता उठाएर मुखले सीताराम भनिरहन्थे, किनकि उनले राम, कृष्ण, कछुवा-माछा सबैमा भगवान् मान्थे। पहिला हामी पनि यस्तै थियौं। हाम्रो पनि बुद्धिको ताला बन्द थियो। अहिले बाबाले आएर जगाउनु भएको छ। सबैलाई चिहानबाट जगाएर वापस लिएर जानुहुन्छ, लामखुट्टे जस्तै। फेरि आफ्नो समयमा बिस्तारै-बिस्तारै झर्छन् ।

तिमीलाई बाबाले सम्झाउनुहुन्छ– म एकलाई याद गर। विद्यार्थीलाई पनि पिता, शिक्षक याद रहन्छ। तिमीलाई त बाबाले पढाउनुहुन्छ। उहाँ नै तिम्रो गुरु पनि हुनुहुन्छ। तिन वटैको तागत छ। फेरि पनि यस्ता बाबालाई बिर्सन्छौ! यस्ता पनि (सम्पूर्ण ब्राह्मण कहलाउने) बच्चा छन्– जसले ५ मिनेट पनि याद गर्दैनन्। त्यसैले भनिन्छ अहो मम माया! मैले बच्चाहरूको ताला खोल्छु, तिमीले बन्द गरिदिन्छौ। थोरै पनि विकारमा गयौ भने बुद्धिको ताला बन्द हुन्छ। फेरि पनि सत्य सुनाएमा सजायँ कम हुन्छ। यदि आफै गएर अदालतमा आफ्नो दोष स्वीकार गरेमा सजायँ कम दिन्छन्। बाबाले पनि यस्तै गर्नुहुन्छ, यदि कसैले खराब काम गरेर लुकाउँछ भने उसलाई कडा सजायँ मिल्छ। त्यसैले धर्मराज सँग केही लुकाउनु हुँदैन। यस्ता धेरै छन् जो विकारमा गएर फेरि लुकेर सभामा बस्छन् तर धर्मराज सँग के लुकाउन सक्छौ? निश्चय छैन त्यसैले यस्ता बाबालाई पनि ठग्ने कोसिस गर्छन्। तर साकारलाई ठग्न सक्छौ, निराकार बाबाले त सबै जान्नुहुन्छ। तिमीलाई शिक्षा पनि यस तनद्वारा उहाँले नै दिइरहनु भएको छ। तिमी सँग धेरैले सोध्छन्– दादाको तनमा परमात्मा कसरी आउनुहुन्छ? यिनी त गृहस्थी थिए। बाल-बच्चा थिए, यिनमा कसरी आउनुहुन्छ? किन साधु सन्तको तनमा आउनुहुन्न? तर परमात्माले त पतितलाई पावन बनाउनु छ, पुजारीबाट पूज्य बनाइरहनु भएको छ। यो पनि मानौं बाजोली खेलिन्छ। ब्राह्मण नै देवता फेरि क्षेत्रिय, वैश्य.... यो वर्ण पनि यहाँ छ। अन्त कहीँ वर्ण छैन। अहिले मैले १५ मिनेट भाषण गरें। यसरी तिमीले पनि सम्झाउन सक्छौ। बाबाले त सिँधै कुरा गर्नुहुन्छ। तिमीले भन्छौ शिव बाबाले यसरी सम्झाउनुहुन्छ। शिव बेग्लै हुनुहुन्छ, शंकर बेग्लै छन्– यो पनि स्पष्ट सँग सम्झाउनु छ। यो हो बाबाको परिचय दिनु। जस्तै सरकारको किताब निक्लन्छ– हु इज हु। त्यसरी गरी हू इज हु पूर्वनिर्धारित ड्रामा। हामी भन्छौं– सबै भन्दा उच्च शिवबाबा हुनुहुन्छ फेरि ब्रह्मा, विष्णु, शंकर फेरि लक्ष्मी-नारायण, राम-सीता फेरि धर्म स्थापना गर्नेहरू। यसरी दुनियाँ पुरानो हुँदै जान्छ। तिमी देवताहरू वाममार्गमा जान्छौ। अहिले बाबा आएर जगाउनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ– सबै मलाई सुम्पिदेऊ र मेरो मतमा चल। श्रीमत त उहाँको भनिन्छ।

बाँकी लक्ष्मी-नारायण, सीता-राम, जसलाई याद गर्छौं उनीहरू त सबै वाममार्गमा गए, बाँकी कसले श्रीमत दिन सक्छ? भक्तहरूको मनोकामना पनि बाबाले नै पूरा गर्नुहुन्छ, कसैले कछुवा-माछामा भावना राखोस्– उनीहरूको पनि भावना मैले पूरा गर्छु। यसको अर्थ यो निकालेका छन्– कछुवा-माछामा सबैमा भगवान् हुनुहुन्छ। बाबाले धेरैको अर्थ सम्झाउनुहुन्छ। तर बुझ्नेहरू नम्बरवार छन् त्यसैले पद पनि नम्बरवार हुन्छन्। यो दैवी राज्य स्थापना भइरहेको छ, धर्म होइन। धर्म त अरू धर्मकाले स्थापना गर्छन्। शिवबाबाले त ब्रह्माद्वारा राजाहरूको राजा बनाउनुहुन्छ। राजाहरूको राजाको अर्थ पनि तिमीलाई सम्झाइएको छ। तिमीलाई विकारी राजाहरूले पूजा गर्छन्, त्यसैले कति ठूलो पद तिमीलाई मिल्छ। बाबाका मीठा-मीठा कुरा तिमीलाई धेरै राम्रो लाग्छ तर फेरि उठेर चिया पिएपछि नशा कम हुन्छ। गाउँमा गएपछि त एकदम उत्रिन्छ। यहाँ त मानौं तिमी शिवबाबाको घरमा बसेका छौ। वहाँ धेरै फरक पर्छ। जसरी पति जब परदेश जान्छन्, पत्नीले आँसु बगाउँछन्। उनले त कुनै सुख दिँदैनन्। यहाँ बाबाले त कति सुख दिनुहुन्छ, त्यसैले बाबा सँग छुट्दा पनि रुन मन लाग्छ, धेरैले भन्छन् हामी यहाँ नै बस्छौं। फेरि तिम्रो बालबच्चा कहाँ जान्छन्? भन्छन् हजुरले सम्हाल्नुहोस्। मैले कतिका बच्चाहरू सम्हाल्ने! तर पर्ख, सेवाधारी बन्यौ भने तिम्रो बच्चाहरूको पनि प्रबन्ध हुन्छ। सुरुमा थोरै थिए त्यसैले उनीहरूको बच्चाहरू सम्हालियो, अहिले त कति छन्। उनीहरूको बच्चा बसेर सम्हाल्दा, तिनीहरूबाट कुनै हराए भने भन्नेछन् हाम्रो बच्चा हराइदिए। जसलाई सम्भाल गर्न राख्यो उसले पनि भन्छ– हामीले अरूको कर्मबन्धन किन सम्हाल्ने? फेरि त एक शिव बच्चालाई सम्हाल अनि उहाँले तिम्रो बच्चा सम्हाल्नु हुन्छ। बाँकी यस्ता बाबालाई कहिल्यै छोडपत्र दिनु हुँदैन। यसरी धेरैले छोडपत्र दिएका छन्। उनीहरूलाई मूर्खको अवतार भन्नु पर्छ। ब्रह्माकुमार-कुमारी सँग रिसाए पनि शिवबाबा सँग कहिल्यै नरिसाऊ। उहाँ त तिमीलाई राज्य-भाग्य दिन आउनु भएको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) आफ्नो सबैथोक बाबालाई सुम्पिएर पूरा श्रीमतमा चल्नु छ। कुनै पनि नराम्रो काम गरेर लुकाउनु हुँदैन। अदालतमा सत्य बताउनाले सजाय कम हुन्छ।

२) बाबा सँग कहिल्यै रिसाउनु हुँदैन, सेवाधारी बन्नु छ। आफ्नो कर्म बन्धन स्वयं काट्नु पर्छ।

वरदान:– शक्तिशाली यादद्वारा परिवर्तन, खुशी र हल्कापनको अनुभूति गर्ने स्मृति सो समर्थ स्वरूप भव

शक्तिशाली यादले एक समयमा डबल अनुभव गराउँछ। एकातिर यादले अग्नि बनेर भस्म गर्ने काम गर्छ, परिवर्तन गर्ने काम गर्छ र अर्कोतिर खुशी वा हल्कापनको अनुभव गराउँछ। यस्तो विधिपूर्वकको शक्तिशाली यादलाई नै यथार्थ याद भनिन्छ। यस्तो यथार्थ यादमा रहने स्मृति स्वरूप बच्चा नै समर्थ हुन्छन्। यो स्मृति सो समर्थीले नै नम्बरवन प्राइजको अधिकारी बनाउँछ।

स्लोगन:– अनुभवी ऊ हो, जसको दिल मजबुत र परिपक्व हुन्छ।

मातेश्वरीज्यूको अनमोल महावाक्य

१) "भगवान्‌को आगमनको अनादि रचिएको प्रोग्राम"

यो जुन मनुष्यले गीत गाउँछन्– हे गीताका भगवान्! आफ्नो वचन पूरा गर्न आउनुहोस्। अहिले उहाँ स्वयं गीताका भगवान् आफ्नो कल्प पहिलाको वचन पूरा गर्नका आउनु भएको छ र भन्नुहुन्छ– हे बच्चाहरू! जब यहाँ अति धर्म ग्लानि हुन्छ, तब म यही समयमा आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गर्नको लागि अवश्य आउँछु। अहिले म आउनुको अर्थ यो होइन– म कुनै युग-युगमा आउँछु। सबै युगमा त कुनै धर्म ग्लानि हुँदैन। धर्म ग्लानि हुन्छ नै कलियुगमा। त्यसैले मानौं परमात्मा कलियुगको समयमा आउनुहुन्छ। कलियुग फेरि कल्प-कल्पमा आउँछ त्यसैले मानौं म कल्प-कल्प आउँछु। कल्पमा फेरि चार युग हुन्छन्, यसलाई नै कल्प भनिन्छ। आधा कल्प सत्ययुग त्रेतामा सतोगुण सतोप्रधान हुन्छ। वहाँ परमात्मा आउने कुनै आवश्यकता छैन। र फेरि तेस्रो द्वापरयुगमा त फेरि अरू धर्महरूको सुरूवात हुन्छ, त्यस समयमा पनि अति धर्म ग्लानि हुँदैन यसबाट सिद्ध हुन्छ– परमात्मा तीनै युगमा त आउँदै आउनुहुन्न, बाँकी रह्यो कलियुग, त्यसको अन्त्यमा अति धर्म ग्लानि हुन्छ। त्यही समयमा परमात्मा आएर अधर्मको विनाश गरेर सत्य धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। यदि द्वापरमा आउनु भएको भए फेरि द्वापरपछि त सत्ययुग हुनु पर्ने फेरि कलियुग किन छ? यस्तो त भनिँदैन परमात्माले घोर कलियुगको स्थापना गर्नु भयो। अब यो कुरा त हुन सक्दैन। त्यसैले परमात्मा भन्नुहुन्छ– म एक नै छु र एकै पटक आएर अधर्मको विनाश गरेर कलियुगको विनाश गरेर सत्ययुगको स्थापना गर्छु। त्यसैले म आउने समय संगमयुग हो।

२) "भाग्य बनाउनेवाला परमात्मा हुनुहुन्छ भाग्य बिगार्नेवाला स्वयं मनुष्य हो"

अहिले यो त हामीलाई थाहा छ– मनुष्य आत्माको भाग्य बनाउनेवाला को हो र भाग्य बिगार्नेवाला को हो? हामीले यस्तो भन्दैनौं– भाग्य बनाउनेवाला, बिगार्नेवाला उहाँ परमात्मा हुनुहुन्छ। बाँकी यो अवश्य हो– भाग्य बनाउनेवाला परमात्मा हुनुहुन्छ र भाग्य बिगार्नेवाला स्वयं मनुष्य हो। अब यो भाग्य बन्छ कसरी र बिग्रन्छ कसरी? यसमाथि सम्झाइन्छ। मनुष्यले जब आफूलाई जान्दछन् र पवित्र बन्छन् तब फेरि उनीहरूले बिग्रेको तकदिरलाई बनाउँछन्। जब हामी बिग्रेको तकदिर भन्छौं भने यसबाट साबित हुन्छ कुनै समय हाम्रो तकदिर बनेको थियो, जुन फेरि बिग्रिएको छ। अहिले फेरि उही बिग्रेको तकदिरलाई परमात्मा स्वयं आएर बनाउनुहुन्छ। अब कसैले भनोस्– परमात्मा स्वयं त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँले तकदिर कसरी बनाउनुहुन्छ? यसमा सम्झाइन्छ– निराकार परमात्माले कसरी आफ्नो साकार ब्रह्मा तनद्वारा, अविनाशी ज्ञानद्वारा हाम्रो बिग्रिएको तकदिरलाई बनाउनुहुन्छ। यो ज्ञान दिने परमात्माको काम हो, बाँकी मनुष्य आत्माले अरूको तकदिर बनाउन सक्दैनन्। तकदिरलाई बनाउने एक परमात्मा नै हुनुहुन्छ। त्यसैले त उहाँको यादगारमा मन्दिर कायम छन्। अच्छा। ओम् शान्ति।